



Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.297/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Csongrád-Csanád Vármegyei Rendőr- főkapitányság (6722 Szeged, Kossuth Lajos sugárút 22- 24.)
Az alperes képviselői:	dr. Petrik-Somogyi Helga és dr. Gyurcsy Franciska kamarai jogtanácsosok
A per tárgya:	közfoglalkozási jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 8.K.701.535/2022/15. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17.500 (tizenhétezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes alperesnél fennálló közalkalmazotti jogviszonya 2019. február 1. napjától a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 362/E. § (1) bekezdése alapján – ügykezelői munkakörben – rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át. Az ügykezelői feladatok mellett a 2019. november 1. és 2022. november 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) – a munkaköri leírásában foglaltaknak megfelelően, a szükséges képzés birtokában – a „T” ellátmánnyal kapcsolatos feladatokat is végezte, amelyért külön díjazásban nem részesült.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében a perbeli időszak vonatkozásában 715.025 forint megbízási díj és annak 2021. május 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 50%-ában határozta meg. Álláspontja szerint a „T” ellátmány kezelői feladatok nem tartoznak a kinevezése szerinti ügykezelő munkakörbe, ezért a perbeli időszakban teljesített többletfeladatokért részére ellentételezés jár. Keresetének jogalapjaként a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseit és a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képzési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítást (a továbbiakban: ORFK utasítás) jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában – kizárólag annak jogalapját vitatva – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a kereseti kérelem szerinti 715.025 forint megbízási díj és annak 2021. május 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire és az ORFK utasítás rendelkezéseire alapította. Hangsúlyozta, hogy az ORFK utasításban a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül, de szerepel az, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv állományában a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak milyen munkaköröket tölthetnek be. Az ügykezelő és az ügyviteli segédelőadó, előadó (pénzügyi) munkakörök önállóan léteznek, amiből az következik, hogy az azokhoz tartozó feladatok is eltérőek. A felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonya ügykezelői munkakör ellátására létesült, ehhez képest a „T” ellátmány kezelésével kapcsolatos feladatok nem az

ügykezelői, hanem az ORFK utasításban külön munkakörként meghatározott pénzügyi előadói/segédelőadói munkakörökhöz tartoznak. Megállapította, hogy a felperes az ügykezelői feladatok mellett, kinevezésétől eltérően „T” ellátmány kezelői feladatokat is ellátott, esetében a tartós átirányítás jogszabályi feltételei megvalósultak, ezért megbízási díjra jogosult. A perbeli feladatoknak a felperes munkaköri leírásában való szerepeltetése nem tette e feladatokat az ügykezelői munkakör részévé, és annak sem volt jelentősége, hogy ezeket a felperes a munkaidejében el tudta látni. Az alperes azon hivatkozását, miszerint a felperes azért nem jogosult megbízási díjra, mert illetményét az azonos munkakört betöltő rendvédelmi alkalmazottakhoz képest a „T” ellátmány kezelői feladatokra figyelemmel állapították meg magasabb összegben, bizonyítottság hiányában nem tartotta alaposnak. A követelés összezszerűsége vitatásának hiányában a megbízási díjat a kereseti kérelemmel egyezően, a rendvédelmi illetményalap 50%-ában állapította meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire hivatkozott. Ezt meghaladóan azért is jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú ítéletet, mert álláspontja szerint a törvényszék nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, megsértve ezzel a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseit, továbbá a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdését. Megjegyezte, hogy bár nem jogszabály, de a jogvita elbírálásánál figyelembe veendő az ORFK utasítás 1. melléklete. Érvelése szerint a törvényszék téves következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy a „T” ellátmány kezelői feladatok az ügyviteli segédelőadó (pénzügyi) vagy az előadó (pénzügyi) munkakörbe illeszthetők. Nem indokolta, hogy miért ezen munkakörökhöz – és nem a helyi szerveknél rendszeresített ügykezelői munkakörhöz – tartozónak ítélte meg a „T” ellátmány kezelésével kapcsolatos feladatokat. Rámutatott, hogy a „T” ellátmány kezelése nem tesz ki egy önálló munkakört, az az ügykezelői munkakör része. Ettől elkülönülnek az ügyviteli segédelőadó (pénzügyi) és az előadó (pénzügyi) munkakörök, amelyekben a gazdasági, pénzügyi szakterületen tevékenykedő rendvédelmi alkalmazottak vannak foglalkoztatva, akiknek nem feladata a „T” ellátmány kezelése. Az ügykezelői munkakörben felmerülő iratkezelési, iktatási, adminisztrációs, nyilvántartási feladatok közé sorolhatók a „T” ellátmány kezelésével összefüggő ügyviteli feladatok is, így a ki- és bevételezés, nyomtatványok kitöltése, pénztárkönyv vezetése. A Kúria Kf.III.45.041/2021/4. és Kf.VIII.39.804/2021/4. számú ítéletei a jelen ügyben nem alkalmazhatók, mert a „T” ellátmány kezelői feladat nem tartozik egyik nevesített munkakörhöz sem.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes súlytalanul hivatkozott a fellebbezésében az indokolási kötelezettség megsértésére. Az elsőfokú ítélet logikus érveléssel jutott arra a következtetésre, hogy a más munkakörbe tartozó feladatok ellátása megalapozza a megbízási díjra való jogosultságot, úgy is, hogy e feladatok az állománytáblázatban önálló munkakörként nincsenek rögzítve. A „T” ellátmány kezelése szükségképpen pénzügyi munkakört feltételez, így a pénzügyi előadói/segédelőadói munkakörhöz tartozik. Nem értett egyet azzal az alperesi

következtetéssel, hogy azért ne lenne jogosult megbízási díjra, mert a „T” ellátmány kezelése látszólag egyik, az ORFK utasításban nevesített munkakörbe sem sorolható, a rendvédelmi alkalmazottak által ellátható feladatköröket ugyanis a jogalkotó a teljesség igényével kívánta szabályozni a szóban forgó normában.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján – az összecszerűség alperesi vitatásának hiányában kizárólag a követelés jogalapja tekintetében – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján – a döntéshozatalhoz szükséges és elégséges mértékben – helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[9] Az alperes a fellebbezésében eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre egyaránt hivatkozott. Az ítéltáblának – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem által határolt körben – azt kellett értékelnie, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem tárgyában az anyagi és az eljárási jogszabályok helyes alkalmazásával jogszerű határozatot hozott-e. Ennek során elsőként az eljárásjogi kifogásokat kellett vizsgálnia, mivel az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabályszegések a Kp. 110. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet – anyagi jogi kérdések vizsgálata nélkül történő – hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását vonhatják maguk után.

[10] A Kp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli; ami azt jelenti, hogy – figyelemmel a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakra – a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és a per egyéb adatainak az egybevetése, egyenként és összességükben történő értékelése alapján állapítja meg. A bíróságnak meg kell határoznia, hogy a felek által előadott nyilatkozatok és a rendelkezésre álló egyéb perbeli adatok (bizonyítékok) alapján mely tényeket fogad el valónak; ez alapján rögzítenie kell a bíróság által megállapított tényeket. A tényállás megállapítása és a szabályszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás követelménye oly módon kapcsolódik össze, hogy a szabályszerű bizonyítási eljárás és annak eredménye mérlegelése alapján kell az elsőfokú bíróságnak az általa elfogadott (megállapított), ily módon a döntése alapjául szolgáló tényeket feltüntetnie.

[11] A Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint a bíróság az ítéletét megfelelően indokolni köteles. A jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

[12] A bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173.).

[13] Mindezen elvi megfontolások szem előtt tartásával a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott feladatokat megbízási díjra jogosító, az eredeti munkakörébe nem tartozó többletfeladatként értékelte, a tartós átirányítás Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseiben foglalt feltételeinek fennálltát megállapította. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége megfelelt a fent hivatkozott eljárási rendelkezéseknek: a tényállást kellő mértékben feltárta, és ítéletének indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik. Iratellenesség, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes értékelése nem volt megállapítható.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen számot adott a bizonyítékok értékeléséről, a felek előadása és a becsatolt iratok alapján kialakított meggyőződéséről, jogi álláspontjáról. Az általa megállapított tényállás szerint a felperes a perbeli időszakban az alperes állományában ügykezelő munkakörben – eredeti munkaköre mellett – „T” ellátmány kezeléssel kapcsolatos feladatokat is végzett. Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki annak vizsgálatából, hogy az ügykezelő munkakörbe tartozónak lehet-e tekinteni a „T” ellátmány kezeléssel kapcsolatban a felperesre bízott feladatok ellátását. Olyan jogszabály, vagy belső szabályozó valóban nincs, amelyik az egyes rendvédelmi alkalmazotti munkakörök tartalmát rögzítené, létezik azonban az ORFK utasítás, amelyben a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül, de szerepelnek az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv állományában rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörök, melyből megállapíthatóan az ügykezelő és az ügyviteli segédelőadó, előadó (pénzügyi) munkakörök önállóak, az azokhoz tartozó feladatok eltérőek. A felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonya ügykezelő munkakör ellátására létesült, a munkaköri leírása azonban speciális feladatai között tartalmazta a „T” ellátmány kezelésével kapcsolatos feladatokat is, amelyek nem az ügykezelő, hanem az ORFK utasításban külön munkakörként meghatározott ügyviteli segédelőadó, előadó (pénzügyi) munkakörhöz illeszkednek.

[15] A Hszt. 287/O. § (1) bekezdése szerint az igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával létesül, és a Hszt. 287/P. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a kinevezési okmányoknak kell tartalmaznia a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és meghatározott feladatkörét. A Hszt. 287/P. § (4) bekezdése alapján a kinevezési okmányhoz kell csatolni – egyebek mellett – a rendvédelmi alkalmazott munkaköri leírását, amely azonban, mint a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, nem tartalmazhat a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat. Amint arra az elsőfokú bíróság utalt, a rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban állókra vonatkozóan kialakult azon bírói gyakorlat, mely szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelve, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kúria Kfv.VII.37.193/2020/8). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kúria Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[16] A „T” ellátmány kezelésével kapcsolatos tevékenységeknek a felperes munkaköri leírásában szerepeltetése nem tette e feladatokat az ügykezelői munkakör részévé, ezek ellátásakor a felperes nem az ügykezelői, hanem más munkakörbe tartozó feladatokat végzett. Ez alapján a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében meghatározott tartós átirányítás feltételei megvalósultak, a felperes a Hszt. 288/B. § (3) bekezdésének megfelelően megbízási díjra jogosult. Az, hogy az alperes adott szervének állománytábláján olyan munkakör nem szerepel, amely lehetővé tenné e feladatok ellátását, a Hszt. 288/B. §-ában szabályozott törvényi feltételek fennállásának értelmezése során jelentőséggel nem bír, nem változtat azon, hogy az állománytáblán nem rendszeresített munkakör részét képező feladatok „más munkakörbe tartozó feladatok” maradnak, azok nem tekinthetők a kinevezésben meghatározott munkakör részének. A tartós átirányítás megvalósulása szempontjából annak sincs jelentősége, hogy a felperes az eltérő munkakör feladatait a munkaidejében el tudta látni, illetve a munkaideje mekkora részét kötötte le ezen feladatok ellátása, mivel a megbízási díj nem a munkaidővel, hanem a munkakörrel hozható összefüggésbe. Tartós átirányítás esetén a rendvédelmi alkalmazott akkor is jogosult megbízási díjra, ha a más munkakörbe tartozó feladatokat munkaidejében végzi el és a jogosultság független a ráfordított munkaidő tartamától is. Egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszék azon érvelésével is, miszerint az alperes nem bizonyította, hogy a felperes illetményének magasabb összegben történt megállapítása a „T” ellátmány kezelői feladatokra tekintettel történt volna. Megjegyzendő mindazonáltal, az alperes e tény bizonyítottsága esetén sem mentesülhet a megbízási díjfizetési kötelezettsége alól, ha olyan feladatok végzésével bízta meg a felperest, amelyek nem tartoznak az eredeti munkakörébe.

[17] Az elsőfokú bíróság – szemben az alperes álláspontjával – helyesen tekintette irányadónak a Kúria analóg ügyben (igazgatási szolgálati jogviszonyban álló; korábban közalkalmazotti jogviszonyában állt személy, aki a közalkalmazotti jogviszony fennállta idején is ellátta a titkos ügykezelői és a „T” ellátmány kezelői feladatokat, és azok fejében megbízási díjban részesült) hozott ítéletét (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.) A Fővárosi Ítéltábla

maga is a legfőbb bírói fórumával egyező álláspontot fogadott el a perbelivel azonos tényállású és jogi megítélésű ügyekben (3.Kf.700.051/2022/4., 3.Kf.700.218/2022/6., 4.Kf.700.589/2023/4.). A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a perbeli jogkérdésben a hivatkozott döntésekben is megnyilvánuló egyértelmű bírói gyakorlat alakult ki, a jelen ügyben sem merült fel olyan körülmény, amely indokoltá tette volna az ettől való eltérést.

[18] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, mivel az a fellebbezésben megjelölt okokból nem volt jogszabálysértő, a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségének megfizetésére. A másodfokú perköltség mértékét – a felszámított összeggel egyezően – a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, 3. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára és (5) bekezdésére figyelemmel a pertárgyértékre alapítottan állapította meg; értékelte továbbá az ügy bonyolultságát, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényét, valamint a fellebbezés tárgyaláson kívül történt elbírálását.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (57.202 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102.§ (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. június 4.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Koós Szabolcs s.k.

előadó bíró

dr. Oláh Zsolt

bíró